

Arrest

nr. 98 764 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviëanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 23 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 augustus 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Op 26 juli 2011 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Evenwel werd de doormelde beslissing, bij beslissing van 19 december 2011 ingetrokken.

Op 19 december 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 1 februari 2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Ook tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. X van 15 juni 2012 vernietigde de Raad de beslissing van 19 december 2011 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2012.

Op 23 juli 2012 werd ten aanzien van verzoekster een nieuwe beslissing genomen waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (dat betrokkene een appartement huurde, werkwilgig is, gewerkt heeft en in het bezit is van een arbeidscontract, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2002 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van verzoekster onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet hoeft terug te keren naar Bolivia. Zij dient enkel het Schengengebied te verlaten en kan zich, indien gewenst, wenden tot een derde land. Echter indien betrokkene alsnog wenst terug te keren naar Bolivia, staat het haar vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Op 24 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980), Niet in het bezit van een geldig paspoorten geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2012 werpt verweerder een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Verweerder stelt *in casu* te beschikken over een gebonden bevoegdheid, waardoor de vernietiging van het bestreden bevel aan verzoekster geen voordeel kan verlenen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris terzake over een gebonden bevoegdheid.

De exceptie van verweerder kan worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2012.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken heeft de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 08.12.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De reden waarom verzoekster haar aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (dat betrokkene een appartement huurde, werkwilgig is, gewerkt heeft en in het bezit is van een arbeidscontract, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2002 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van verzoekster onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet hoeft terug te keren naar Boliviaë. Zij dient enkel het Schengengebied te verlaten en kan zich, indien gewenst, richten tot een derde land. Echter, indien betrokkene alsnog wenst terug te keren naar Boliviaë, staat het voor haar vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te

verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Bolivia en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Hierdoor kan de bewering dat het voor haar financieel onmogelijk zou zijn om haar kinderen een betere toekomst, opvoeding en onderwijs te geven, niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekster heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 08.12.2009 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Dit werd in de twee vorige beslissingen ook zo aangekondigd, deze werden namelijk als volgt gemotiveerd,

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, Melchior Whatelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder genoemde instructie te blijven toepassen

In de huidige beslissing motiveert DVZ als volgt;

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van state . Bijgevolg zijn de criteria niet meer van toepassing.

WAAR TS DE RECHTZEKERHEID VOOR BURGERS IN GELIJKAARDIGE SITUATIES.??????

Nog geen 2 maanden geleden stelt men in zijn eigen beslissing zoals algemeen bekend

Dit is nu nog steeds algemeen bekend

Dit blijkt uit hun eigen beslissing en uit alles wat eromheen in de pers en hun eigen commentaren werd gepubliceerd;

Immers;

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt — Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing haar, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011) Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

• Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie

voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toe gepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt int het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

• Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie haar op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen , haarde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt haarde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

o

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uit gelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt” 4

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

2. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (dat betrokkene een appartement huurde, werkwilgig is, gewerkt heeft en in het bezit is van een arbeidscontract, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2002 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van verzoekster onmogelijk een grond tot regularisatie vormen

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf louter het gevolg zijn van haar eigen houding.

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar zij meer mogelijkheden heeft dan in haar eigen land is op geen enkele wijze zich bewust nestelen in illegaal verblijf

Bovendien spreekt verwerende partij zich op deze manier tegen. DYZ verwijst zelf naar het O.V. nr van verzoekster, nl 5.249.933.

Dit bewijst dat verzoekster voor 2005 gekend was bij de bevoegde diensten en reeds vroeger een poging ondernam om haar verblijf in België te wettigen.

Indien verzoekster "geen enkele verblijfsaanvraag ingediend heeft", hoe kan verzoekster dan gekend zijn onder een O.V.nr?!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien, kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat dit te wijten is aan de eigen houding van verzoekster.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (.) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen af doende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

3. Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet hoeft terug te keren naar Boliviaë. Zij dient enkel het Schengengrondgebied te verlaten en kan zich, indien gewenst, richten tot een derde land.

Dat verzoekster niet begrijpt hoe DVZ tot deze conclusie komt!

Het feit dat DVZ de regularisatieaanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaarde, bewijst dat er sprake zijn van buitengewone omstandigheden, die het voor verzoekster onmogelijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst! Het feit dat verwerende partij dan opmerkt dat zij dit niet hoeft, maar "enkel" het Schengengrondgebied dient te verlaten is onbegrijpelijk!

Verzoekster woont al 10 jaar ononderbroken in België!

Dat DVZ enerzijds bevestigt dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, en anderzijds haar integratie in België erkent,

Hoe kan DVZ verwachten dat zij zich richt tot een derde land en daar een leven probeert op te bouwen? Zij heeft immers meer dan 10 jaar lang een leven in België opgebouwd!

Dit is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig!

4. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Boliviaë en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Hierdoor kan de bewering dat het voor haar financieel onmogelijk zou zijn om haar kinderen een betere toekomst, opvoeding en onderwijs te geven, niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Verzoekster wenst op te merken dat zij inderdaad meer dan 35 jaar in Bolivië heeft doorgebracht. Doch, sinds 2002 verblijft zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekster een meerderheid van haar leven heeft doorgebracht in Bolivië, mag men een afwezigheid van 10 jaar niet vergeten. Alhoewel het onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Immers, verzoekster is al 10 jaar niet meer in Bolivië geweest. Dat er van haar niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van 10 jaar zich tot deze personen richt voor financiële steun.

Bovendien getuigt de laatste stelling van DVZ dat zij het dossier niet grondig hebben onderzocht!

DVZ gaat ervan uit dat de contacten die zij heeft (gehad) in Bolivië kunnen instaan voor de financiële kosten die verbonden zijn aan een betere toekomst, opvoeding en onderwijs voor haar kinderen.

Verzoekster is juist haar land van herkomst ontvlucht om niet afhankelijk te moeten zijn van haar familie en vrienden! Dat dit juist de beweegreden was voor verzoekster om Bolivië te verlaten, zodat zij financieel zelfstandig kon leven en zelf instaan voor haar onderhoud en dat van haar kinderen!

Bovendien kan verzoekster op geen enkele wijze opmaken waarom dit geen reden is tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde, indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die haar onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd haar aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoekster niet zomaar kan afwijzen zonder grondig onderzoek!

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekster dan diende zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfwet en KB van 28 juli 1981).

Er haar nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst

Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in haar dossier moet zetelen in de CAV; hij- kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan haar eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of haar gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijk elementen!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekster gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoekster van mening is dat zij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoekster enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en DVZ zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster bekritiseert niet enkel de motieven doch citeert ze ook, zodat blijkt dat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele is niet aangetoond.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel van haar middel meent verzoekster dat haar aanvraag niet ongegrond kon worden verklaard en stelt dat ze haar aanvraag had gesteund op de instructie van 19 juli 2009. Ze meent dat het kennelijk onredelijk is om de instructie niet meer toe te passen, temeer verweerder ten allen tijde heeft gesteld dat de instructie zou blijven gelden. Verzoekster stelt dat er sinds het vernietigingsarrest van de Raad van State geen mededeling is geweest van verweerder waarin wordt gesteld dat de criteria van de instructie niet verder zullen worden gehandhaafd. Tevens verwijst verzoekster naar de website van Binnenlandse Zaken waaruit blijkt dat er in 2009 en 2010 heel veel personen werden geregulariseerd en ze meent dan ook dat zulks een schending van het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel inhoudt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Waar verzoekster meent dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard,

aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd reeds gemeld dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekster er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Waar verzoekster een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert stelt de Raad vast dat verzoekster in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Dit doet ze althans niet door op algemene wijze te verwijzen naar de website van Binnenlandse Zaken waarbij zij uit de gepubliceerde gegevens afleidt dat nog nooit zoveel personen werden geregulariseerd en waarvan 24 199 personen die zich gebaseerd waren op de criteria 2.8A en 2.8B werden geregulariseerd.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In een tweede onderdeel van haar middel bekritiseert verzoekster het onderdeel van de motivering waarbij verweerder stelt dat haar lokale verankering te wijten is aan het bestendigen van haar illegaal verblijf en waarbij verweerder ook stelt dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te wettigen.

Verzoekster betwist dat zij nooit heeft geprobeerd haar verblijf te wettigen en verwijst hiervoor naar het dossiernummer van verweerder. Zij meent dat uit dit nummer blijkt dat zij reeds voor 2005 gekend was en reeds vroeger een poging ondernam om haar verblijf te regulariseren.

Verweerder heeft een administratief dossier neergelegd met het dossiernummer waarnaar verzoekster verwijst. Dit administratief dossier verwijst naar de omstandigheden waaronder verzoekster bekend is bij verweerder. Uit de stukken van dit administratief dossier blijkt dat enkel een regularisatieaanvraag werd ingediend waarop huidige bestreden beslissing een antwoord biedt. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij al eerder pogingen zou ondernomen hebben om haar verblijf te regulariseren. Geen enkel stuk uit het dossier laat toe zulks te besluiten. Eveneens blijkt dat verzoekster nooit over enig legaal verblijf in België heeft beschikt. Uit de stukken die ze bij haar regularisatieaanvraag heeft gevoegd blijkt dat verzoekster vanuit Boliviaë naar Madrid is gereisd en vermoedelijk is ze vanuit Spanje illegaal naar België doorgereisd. Aldus is de motivering van de bestreden beslissing dat haar lokale verankering het gevolg is van het bestendigen van haar illegaal verblijf niet kennelijk onredelijk, evenmin als de vaststelling dat verzoekster die in haar regularisatieaanvraag verklaart sedert 2002 in België te verblijven, geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te wettigen. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat verweerder *in casu* geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen van het dossier. Waar verzoekster zich de vraag stelt waarom haar integratie geen aanleiding kan geven tot regularisatie, dient de Raad op te merken dat het niet aan hem toekomt zich hierover uit te spreken. Dienaangaande beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwijzing naar het arrest 80 255 van de Raad is *in casu* niet dienstig. In het arrest waar verzoekster naar verwijst, verwees verweerder in de bestreden beslissing naar de integratie van de betrokken persoon en stelde vervolgens dat langdurig verblijf een reden kon zijn om een verblijf te verkrijgen, om vervolgens zonder verdere motivering te stellen dat de integratie van betrokken persoon niet kon leiden tot regularisatie. De Raad achtte dergelijke motivering niet afdoende. In tegenstelling tot de toen voorliggende beslissing wordt in huidige beslissing niet wordt aangegeven een langdurig verblijf een reden kan zijn om een verblijf te verkrijgen. Tevens wordt uitdrukkelijk aangegeven waarom de integratie van verzoekster niet in aanmerking wordt genomen voor verblijf, met name omdat verzoekster deze integratie heeft opgebouwd tijdens haar jarenlange illegaal verblijf, waarbij ze nooit een poging heeft ondernomen om haar illegaal verblijf te regulariseren.

Van een schending van de motiveringsplicht is geen sprake.

Verder betwist verzoekster het onderdeel van de motivering dat stelt dat verzoekster niet hoeft terug te keren naar Boliviaë, doch enkel het Schengengrondgebied dient te verlaten en zich eventueel kan richten tot een derde land. Verzoekster stelt dat het feit dat verweerder haar aanvraag ontvankelijk verklaart betekent dat ze geldige buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen en dat ze niet kan terugkeren naar Boliviaë.

Uit de voormelde motivering kan in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt niet worden afgeleid dat zij niet terug kan naar Boliviaë. Er wordt enkel gesteld dat ze niet noodzakelijkerwijze naar Boliviaë terug moet. Verzoekster brengt *in casu* geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij effectief niet terug kan keren naar Boliviaë.

Alhoewel het niet kunnen terugkeren kan inderdaad een geldige buitengewone omstandigheid kan uitmaken, is het in de voorliggende zaak evenwel niet duidelijk welke buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster werden aanvaard temeer verzoekster in haar aanvraag niet verduidelijkt heeft welke buitengewone omstandigheden zij meent te kunnen invoeren. Hoe dan ook betreft zulks de ontvankelijkheid van de aanvraag. Nergens kan uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden afgeleid dat wanneer er geldige buitengewone omstandigheden zijn, de betrokken persoon zonder meer dient te worden geregulariseerd.

Hoe dan ook lijkt dit onderdeel van de motivering slechts een overtollig motief daar het op zich geen verband houdt met de redenen waarom aan verzoekster geen machtiging tot verblijf wordt toegekend. Bovendien biedt dit onderdeel van de motivering ook geen antwoord op enig argument dat door verzoekster zou zijn ingeroepen om in België een verblijf toe te kennen. De kritiek van verzoekster op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Tot slot bekritiseert verzoekster het onderdeel van de motivering waarin wordt gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat ze in Boliviaë geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen en waarbij wordt aangegeven dat verzoekster 35 jaar in Boliviaë heeft verbleven, waardoor haar integratie en banden die ze in België heeft opgebouwd niet kunnen worden vergeleken met de relaties in haar land van herkomst. Tevens bekritiseert verzoekster eveneens het onderdeel van de motivering waarbij wordt aangegeven dat het loutere feit dat het voor haar financieel onmogelijk is om haar kinderen een betere toekomst te verlenen, opvoeding en onderwijs te geven, niet aanvaard wordt als grond tot regularisatie.

Verzoekster betwist niet dat ze 35 jaar in Boliviaë heeft verbleven, doch wijst er op dat ze al 10 jaar in België verblijft. Verzoekster stelt dat het door haar afwezigheid gedurende 10 jaar niet ondenkbaar is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft en dat niet van haar verwacht kan worden dat zij zich tot deze personen richt voor financiële hulp.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een gratuite bewering doch met geen enkel concreet gegeven de motivering van verweerder weerlegt. Bovendien stelt verzoekster iets verder dat zij haar land is ontvlucht om niet afhankelijk te willen zijn van familie en vrienden, hetgeen er dan weer op wijst dat zij wel degelijk familie en vrienden heeft in Boliviaë. Verzoekster weerlegt bovendien niet dat ze hen niet om financiële hulp zou kunnen vragen, ze stelt enkel zelfstandig te willen instaan voor haar onderhoud en dat van haar kinderen. Verzoekster toont niet aan dat de vaststellingen van verweerder kennelijk onredelijk zijn.

Waar zij meent dat verweerder nader dient toe te lichten waarom hij haar financiële situatie niet in aanmerking neemt als grond voor regularisatie, wijst de Raad er op dat de motiveringsplicht geenszins inhoudt dat verweerder telkens het waarom of een uitleg dient te verschaffen van elke gegeven motief.

Het loutere feit dat verzoekster meent dat haar verblijf diende te worden geregulariseerd kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er *in casu* geen grondig onderzoek is voorafgegaan aan de beoordeling van haar aanvraag.

Waar verzoekster stelt dat als verweerder twijfelt aan haar lokale verankering, het advies van de Commissie voor Advies had dienen ingewonnen te worden, lijkt dit argument niet dienstig daar nergens blijkt dat er twijfel werd geuit aangaande haar al dan niet lokale verankering. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gemotiveerd waarom de lokale verankering van verzoekster niet in aanmerking wordt genomen.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU